

jeg, for Fæstningens Skyld i allerhøjeste Grad fordommeligt, og det gjør Jernbanens Anvendelse saa at sige umulig i det Dieblif, man meest trænger til den. Jeg skal gaae ind paa at gjøre dette klart. Vi skulle huske paa, at der fra den Landgrændse, hvor vi troe især at kunne hævde vor Stilling, og til Fredericia og Omegn, ikke er længere, end at sjenblige Streiftog efter et Uheld fra vor Side, altsaa et Hælb fra Tjendens, kun behøve 5 Dage for at komme dertil. Naar altsaa Fæstningen skal sætte sig i Beleiringsstilstand, kan den, naar Afstanden fra vort Krigstheater ikke er større, end jeg her har anført, ikke udsætte betimelig at tage de fornødne Forholdsregler. Disse Forholdsregler ere simple, og der er blandt andre den at vanskeliggjøre al Afgang til Fæstningen, at beholde saa faa aadne Afgange som muligt, hvorhos der maa anordnes saadanne Foranstaltninger ved disse Afgange, at man pludselig og øieblikkelig kan affkære dem; men uagtet man temmelig pludselig kan affkære Jernbaneforbindelsen ved at tage Skinnerne bort, saa er dette dog ikke tilraadeligt i en Fæstnings Nærhed, naar man tillige skal haandhæve Jernbanen for at bruge den til det yderste Dieblif, for derpaa at indbringe Syge, Flygtende, Materiel og Tropper, og naar man altsaa først engang er kommen til saa at sige at støtte sine militaire Bevægelser paa Jernbanen som Transportmiddel, maa man holde den skiftet til at bringe saadanne Ting ind i Fæstningen lige til det yderste Dieblif. Men hvilke Midler er det da, man maa anvende for at kunne beholde Jernbanen brugelig til det yderste Dieblif, og for tillige at gjøre den skiftet til hurtig at kunne tilintetgjøres, idetmindste paa korte Strækninger? Det er de samme Midler, som anvendes ved Veie, nemlig Miner; men naar vi nu gaae ud fra denne Forudsætning, saa skal Fæstningen, slyndt den maa være fattet paa at modtage en Beleiring, dog modtage Reisende og give dem Befordring, og dette kan maaffee være Uger og Maaneder igjennem; jo længere, jo bedre, thi det er det bedste Bevist for, at vi have været istand til at modstaae Tjenden. Hvilken Forstand er der imidlertid i at lade Reisende kjøre over Fladderminer, over underminerede Jernbaner;

hvilken Lyst kunne Folk have til at rejse under saadanne Forhold? Er det forstandigt at anordne Knudepunktet paa Banen saaledes, at de Reisende i længere Tid, Uger og Maanedes gjenem, maae kjøre paa underminerede Jernbaner? (Ankjær: Minerne ere ikke endnu ladte!) Miner, som ikke ere ladte, ere ikke brugelige, og der er Ingen, der kan sige, hvorkænge der kan ventes, inden de lades; jeg kan anføre et Exempel paa, at der under en Bro har været lagt Miner flere Uger, før der kom nogen Tjende, ja næsten endog, før han med Rimelighed kunde ventes; man bør ikke udsætte Ladningen til det sidste Dieblif, idet der kan komme en pludselig Fremrykning af en Tjende imod Fæstningen. — Medens det imidlertid er stadeligt at have Stationen paa denne Maade liggende i Fæstningen, saa er det derimod den største Fordeel at have den liggende i en saadan Afstand fra Fæstningen, at man med en avanceret Post kan holde den besat, idet det nemlig der, uden i mindste Maade at beleire Fæstningen, kan bestemmes, hvilke af de Transporter, som komme hidsfra, der skulle gaae nord paa, og hvilke der skulle føres over til Thyen. Det er altsaa en Fordeel for Fæstningen at kunne have det saakaldte Knudepunkt i Nærheden af sig, saaledes at man derfra kan overse det, men det bør dog være noget fjernt, og det af den simple Grund, at saasnart Fæstningen bliver udsat for at beleires, saa er Jernbanen til endnu større Nytte for den beleirende Tjende end for vor retirerende Hær. Lad os engang undersøge, hvad denne Jernbane betyder for en retirerende Hær. Vi have her for os en Skinnevei med enkelt, ikke med dobbelt Spor, vi have en Jernbane for os, hvis Materiel kun er beladet paa at betjene den et Par Gange om Dagen; der vil i Almindelighed kun være Personer og Gods nok til at betjene Banen 2 Gange om Dagen, men heller ikke til Mere. Naar det er en Skinnevei med enkelt Spor, saa kunne de Lokomotiver, som have fuldenbt deres Tjeneste og skulle vandre hids paa igjen, for paany at bringe Transporter mod Nord, kun gaae paa faa og afmaalte Tider, da ellers de Lokomotiver, der komme nord- og hidsfra ville møde hinanden; man maa især under saa-